

ALEXANDER SODERBERG

Μετάφραση: Γρηγόρης Κονδύλης

Ο ΚΑΛΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΕΤΕΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Βάλε ντελ Κάουκα

Το ψητό χοιρινό μύριζε υπέροχα και ο Ερνστ Λούντβαλ επρόκειτο να πεθάνει.

Όρθιος εκεί, ακίνητος και μπερδεμένος, μόνο με το μισό λευκό και τσαλακωμένο πουκάμισο χωμένο μέσα στο παντελόνι του κοστουμιού. Ο Κέβιν Γκόρμαν καθόταν σε ένα σκαμνί μερικά μέτρα πίσω του. Έξυσε τη γραμμή των μαλλιών, που άρχιζε αρκετά ψηλά στο κεφάλι του, με το ασημί αυτόματο πιστόλι. Φαινόταν γνήσιος βλάχας. Κάτι που ουσιαστικά ήταν.

Ο Γιενς και ο Λόταρ είχαν πρώτη θέση πίστα, που λένε. Έτσι δεν θα έχαναν απολύτως τίποτα από την παράσταση.

Στην πέτρινη βεράντα, ανάμεσα σε κίονες με πάλλευκα αγάλματα, καθόταν ο Ντον Ιγκνάσιο Ραμίρεζ. Με σκούρα γυαλιά ηλίου, έτρωγε το ψητό γουρουνάκι γάλακτος έχοντας μια λινή πετσέτα στον γιακά του πουκαμίσου. Ο βασιλιάς της ντρογκας. Ειδικά για τη σημερινή μέρα είχε βάψει το μαλλί σκούρο, ένα χρώμα που ερχόταν σε παράξενη αντίθεση με το χλωμό δέρμα του. Στο βάθος, το οπισθοδρομικό σε στιλ ανάκτορο των ναρκωτικών. Ένα κακόγουστο μείγμα Ντίσνεϊλαντ και Βερσαλιών. Ένα διεστραμμένο και ασυμμάζευτο ροζ πράγμα που θύμιζε τούρτα, κρυμμένο στα βάθη της κολομβιανής ζούγκλας. Κήπος υπερβολικά πολυτελής, εξωτικά ζώα σε μαντριά. Καμηλοπαρ-

δάλεις, ένας μοναχικός ρινόκερος, δύο ζέβρες, ένα λιοντάρι, μερικοί ιπποπόταμοι. Στέκονταν όλα εκεί και κοιτούσαν μπροστά τους με βλέμμα γεμάτο κατάθλιψη.

Αυτή ήταν η σκηνή που είχε σκηνοθετήσει ο Ιγκνάσιο. Ο Ερνστ θύμα, ο Γκόρμαν θύτης... ο Γιενς και ο Λόταρ το κοινό.

«Γιενς» φώναξε ο Ερνστ με φωνή που μετά βίας ακούστηκε.

«Ερνστ» αντιγύρισε ο Γιενς. «Μην ανησυχείς» συνέχισε σαν να παρηγορούσε ένα ταραγμένο παιδάκι.

Αλλά τα λόγια δεν βοηθούσαν. Ο Γιενς στράφηκε στον Ντον Ιγκνάσιο Ραμίρεζ.

«Μπορούμε να μιλήσουμε;» τον ρώτησε σε μια ύστατη προσπάθεια.

Ο Ντον Ιγκνάσιο παρέμεινε ανέκφραστος, καθόταν απλώς εκεί, απρόσιτος πίσω από τα χοντρά σκούρα γυαλιά ηλίου, έτρωγε λιπαρό γουρουνάκι με τη χοντρή κοιλιά του να φουσκώνει κάτω από το πολυεστερικό πουκάμισο.

Και τι να έλεγαν δηλαδή; Τι είχε να του πει ο Γιενς; Να τον παρακαλέσει; Δεν είχε τίποτα με το οποίο θα μπορούσε να διαπραγματευτεί. Στην ίδια μοίρα με τον Ερνστ ήταν. Και θα είχε την ίδια αντιμετώπιση κάποια στιγμή στο πολύ εγγύς μέλλον. Θα το έκανε μάλιστα εκείνο το γουρούνι ο Κέβιν Γκόρμαν, ο ιδιωτικός δήμιος του Ιγκνάσιο, ο επόπτης του Γιενς και του Λόταρ... ο δεσμοφύλακας, ο βασανιστής. Καθόταν εκεί πέρα με το πιστόλι. Φτιαγμένος από κόκα, όπως πάντα. Ούτε ηλικιωμένος ούτε νεαρός. Με καταγωγή από τη Νότια Καρολίνα, με μαλλιά σαν πράσα, χαλασμένα δόντια και με τη συνήθεια να καταγράφει όλους όσους σκότωνε.

Ο Ιγκνάσιο ρούφηξε μια γουλιά από το ποτήρι του και το ύψωσε σαν να έλεγε «εις υγείαν» στον Γκόρμαν. Ήταν το σύνθημα. Ο Κέβιν Γκόρμαν σηκώθηκε και περπάτησε με τους βραχίονες λίγο πιο μακριά από τον κορμό, για να δείχνει πιο μεγα-

λόσωμος από όσο ήταν πραγματικά. Στάθηκε μπροστά στον Ερνστ.

«Γενς;» έκανε ξανά ο Ερνστ, δυνατότερα αυτή τη φορά και με μια χροιά απορίας.

Ο Κέβιν Γκόρμαν σήκωσε το πιστόλι και κράτησε το χέρι του σε ευθεία, ο Ερνστ Λούντβαλ κατουρήθηκε πάνω του, άρχισε να εκλιπαρεί πανικόβλητος πως θα έκανε ό,τι ήθελαν.

«Κλείσε τα μάτια» φιθύρισε στον Λόταρ ο Γιενς.

Αλλά ο Λόταρ κοιτούσε, επίμονα.

Το όπλο του Γκόρμαν εκπυρσοκρότησε και αντήχησε σε όλη την περιοχή. Τα ζώα στα περιφραγμένα μαντριά τινάχτηκαν, σμήνη πουλιών σηκώθηκαν από τα δέντρα και ο Ερνστ σωριάστηκε σαν άδειο σακί στο κατάστεγνο χώμα, με μια τρύπα στο μέτωπο και κατουρημένο παντελόνι.

Ο Γιενς άρπαξε τον Λόταρ όταν αντιλήφθηκε πως τα πόδια του δεν τον κρατούσαν.

Ο Γκόρμαν στράφηκε προς το μέρος τους. Χαμογελούσε; Ναι, όντως χαμογελούσε. Ένα μικρό χαμόγελο τρεμόπαιζε στα χείλη του. Όλη η αποστροφή για το άτομο αυτό στριμώχτηκε στο στόμα του Γιενς, αναγκάστηκε να φτύσει.

Ο Λόταρ έτρεμε, το βλέμμα στο έδαφος, τα γόνατα λυμένα από την τρομάρα. Ήταν πολύ μικρός για αυτό εδώ, μόλις δεκαεπτά χρόνων...

«Γιενς και Λόταρ!» Η παχιά φωνή του Ντον Ιγκνάσιο. Στεκόταν ακουμπισμένος στο πέτρινο στηθαίο της βεράντας. Η λινή πετσέτα ήταν ακόμη πιασμένη στον γιακά του πουκαμίσου, το λίκπος του γουρουνόπουλου γυάλιζε γύρω από το στόμα. «Έχετε ζήσει εδώ περίπου μισό χρόνο κάτω από τη δική μου στέγη. Σας φερθήκαμε καλά».

Τεχνητή παύση. Η ζέστη και η φύση γύρω τους, οι ήχοι της ζούγκλας. Ο Γιενς κοίταξε πέρα προς τη μεριά του Ερνστ. Ήταν

πεσμένος στο άνδρο έδαφος σε πλάγια θέση, με τις μύγες να έχουν ήδη καταφτάσει αποπάνω του.

«Τώρα όμως θα πάτε ταξίδι» συνέχισε ο Ιγκνάσιο. «Θα έρθουν στιγμές που εσύ, Γιενς, θα αρχίσεις να σκέφτεσαι διαφορετικά».

Δύο άντρες άρπαξαν τον Ερνστ από τα πόδια και απομακρύνθηκαν σέροντάς τον. Τα χέρια του που σέρονταν στο έδαφος σήκωναν σκόνη από την κατάξερη γη, δημιουργούσαν μια καφεκόκκινη ομίχλη ακριβώς πάνω από το έδαφος.

«Ο Λόταρ θα έρθει μαζί σου, Γιενς, αλλά μόνο μέχρι το Μαϊάμι. Εκεί θα μείνει ως εγγύηση. Αν σκεφτείς να κάνεις κάτι άλλο στην Ευρώπη, ο Λόταρ θα έχει τη μοίρα του Ερνστ».

Ο Ιγκνάσιο τράβηξε την πετσέτα από τον γιανά, σκούπισε το στόμα του, την πέταξε στην τραπεζαρία και έφυγε από τη βεράντα.

Ο Γιενς κρατούσε σφιχτά τον Λόταρ, σαν ένας πατέρας που κρατά τον γιο που θέλει να προστατέψει. Μόνο που ο Λόταρ δεν ήταν γιος του Γιενς. Ήταν γιος του Χέκτορ Γκουσμάν.

Πράγα

Βρισκόταν κάτω από την επιφάνεια. Ο κόσμος πάνω της ήταν θαμπός και ασαφής. Η Σοφί ήταν ξαπλωμένη στην απόλυτη σιωπή της μπανιέρας. Η καρδιά χτυπούσε γρηγορότερα. Αντιστεκόταν στο ένστικτο να σηκωθεί. Η έλλειψη οξυγόνου απλώθηκε σε όλο το κορμί. Η πίεση στον λαιμό και στο στήθος ήταν τεράστια. Ο πόνος τραβούσε και έσχιζε αρθρώσεις και όργανα. Όλα μέσα της ούρλιαζαν ότι έπρεπε να βγάλει το κεφάλι έξω από το νερό. Αλλά η Σοφί Μπρίνγκμαν παρέμενε εκεί και πάλευε τις παρορμητικές αντιδράσεις. Ήταν μια αυτοτιμωρία. Μια απροσδιόριστη αυτοτιμωρία. Και πίσω από την ασημογκριζωπή αγωνία και τον πόνο υπήρχε κάτι άλλο. Μόλις και μετά βίας ορατό. Μια αχτίδα κόκκινου φωτός. Ήταν η απόλαυση. Η γλυκόπικρη απόλαυση. Το μίσος προς τον εαυτό της· ο βασανισμός του εαυτού της. Η φευγαλέα ομορφιά στον πόνο, η προσωρινή αναβολή...

Άρχισε να μουδιάζει. Έχασε την αίσθηση των χειλιών. Η πίεση στα μάτια ήταν δυνατή. Ύστερα ήρθε και η αγωνία του θανάτου. Σκιρτήματα στις αρθρώσεις, τικ στο πρόσωπο. Όλο το μέσα της αναποδογυρίστηκε.

Μόνο μια στιγμούλα ακόμα...

Οι σφυγμοί είχαν αφηνιάσει, το κορμί όδευε ολοταχώς προς

ένα κενό. Όλα τα συστήματα συναγερμού χτυπούσαν. Οι σκέψεις θόλωσαν, για μερικά σύντομα δευτερόλεπτα βρέθηκε μεταξύ ύπαρξης και ανυπαρξίας. Έπειτα ξαφνικά μαύρο, όταν ανέλαβε η απώλεια των αισθήσεων. Το αντανάκλαστικό της αναπνοής πήρε μπροστά, νερό έφτασε στα πνευμόνια της και η ίδια συνήλθε, έσπασε την επιφάνεια του νερού, άρπαξε την πετσέτα μπάνιου που ήταν στην άκρη της μπανιέρας και έχωσε μέσα το πρόσωπό της, έβηξε και ξέρασε νερό, πήρε μισή ανάσα, έβαλε μέσα της λίγο αέρα. Ο πόνος απερίγραπτος. Ούρλιαξε μέσα στην πετσέτα, έκρυψε τους ήχους του βασανιστηρίου της όσο καλύτερα γινόταν, προσπάθησε να βρει την ανάσα της, μικρές επιφανειακές ανάσες, ελάχιστος αέρας με καθεμιά, ο λαιμός και τα πνευμόνια έκαιγαν.

Έγειρε το κεφάλι πίσω, τα χέρια στις άκρες της μπανιέρας, ανάσαινε πιο ήρεμα, γέμισε τα πνευμόνια με αέρα, άφησε το οξυγόνο να περάσει αργά στο κορμί της και στα όργανα... Μια αίσθηση απερίγραπτης ευχαρίστησης ήρθε να την καταλάβει. Την αγκάλιασε. Εκείνη απολάμβανε, άκουγε τον ήχο της βρύσης που έσταζε. Το πλαφ πλουφ μέσα στην μπανιέρα αντηχούσε κατά μεγάλα σε διάρκεια διαστήματα, δεν υπήρχε συνοχή, δεν υπήρχε ρυθμός. Είδε μικρές ρωγμές στο ταβάνι, λίγο ξεφλουδισμένο χρώμα. Γύρισε το κεφάλι, το φόρεμα ήταν κρεμασμένο σε μια κρεμάστρα στην πόρτα του μπάνιου. Ένα φόρεμα Σόνια Ρικέλ.

Τοκ, τοκ, τοκ. Τα χτυπήματα στην πόρτα αντήχησαν στο μικρό μπάνιο. Ακούστηκε απέξω η φωνή του Άλμπερτ:

«Μαμά; Πρέπει να βιαστείς, θα φύγετε σύντομα».

Το βουητό από τις συζητήσεις στο κοκτέιλ. Τα ποτά έδιναν κι έπαιρναν. Το μικρό κουαρτέτο με τα σμόκιν έπαιζε μποςανόβα.

Διπλωμάτες, επιχειρηματίες και των δύο φύλων και μερικοί πολιτικοί, συνολικά καμιά εκατοστή άτομα που στριμώχονταν και μιλούσαν μεταξύ τους στην αίθουσα δεξιώσεων της σουηδικής πρεσβείας στην τσεχική πρωτεύουσα.

Η Σοφί στεκόταν παράμερα με ένα ποτήρι σαμπάνια στο χέρι, κρατώντας καρφωμένο το βλέμμα της στη Σάνα Ρένμπεργ. Ο Μάιλς Ίνγκμαρσον από την άλλη μεριά της αίθουσας έκανε το ίδιο πράγμα.

Η Σάνα, με κοντό μαλλί, ξανθιά, με καμπύλες και ντυμένη με επίσημο φόρεμα, κινούνταν με άνεση μέσα στο πλήθος. Είχε έναν στόχο, τον Καρλ Χάγκμαν. Αυτός στεκόταν στο μέσο της αίθουσας και μιλούσε με τους συναδέλφους του.

Η Σάνα πήγε στον Χάγκμαν, ψιθύρισε κάτι στο αυτί του. Ο Καρλ χαμογέλασε και ξαφνιάστηκε λίγο όταν την περιεργάστηκε από την κορφή ως τα νύχια.

Ωραία...

Η Σοφί κοίταξε το ρολόι της.

Το θέμα ήταν να βγάλουν έξω τον Καρλ Χάγκμαν την ώρα που έπρεπε. Αυτό που του είχαν ρίξει στο ποτήρι της σαμπάνιας που κρατούσε θα επιδρούσε σε τριάντα λεπτά. Έπειτα θα έχανε τις αισθήσεις του.

Οι δύο συνάδελφοι του Καρλ, ένας άντρας και μια γυναίκα, στέκονταν δίπλα στον προϊστάμενό τους. Έπρεπε να απομακρυνθούν.

Η Σοφί θα αναλάμβανε τον άντρα, ο Μάιλς τη γυναίκα.

Κινήθηκαν προς τα εκεί, ο καθένας από τη μεριά του.

«Γεια» είπε χαμογελώντας η Σοφί.

Ο άντρας στράφηκε προς το μέρος της, το πρόσωπό του έλαμψε.

Υπήρχε πολύς κόσμος στην αίθουσα δεξιώσεων, στέκονταν όλοι σχεδόν κολλητά. Ενώ μιλούσαν με τους συναδέλφους του

Καρλ, κατάφεραν να κινηθούν κυκλικά εντελώς απαρατήρητοι. Στο τέλος οι συνάδελφοι στέκονταν με την πλάτη γυρισμένη στον προϊστάμενό τους. Η Σοφί είδε τη Σάνα να απομακρύνεται μαζί με τον Καρλ Χάγκμαν προς την έξοδο.

Συναντήθηκαν τρία λεπτά αργότερα στη σκάλα έξω από την αίθουσα. Ο Καρλ μουρμούριζε και γελούσε καθώς ο Μάιλς τον στήριζε και τον κατέβαζε στη σκάλα. Η Σοφί και η Σάνα ακολούθησαν.

Αντί να βγουν από την κεντρική είσοδο της πρεσβείας έστριψαν δεξιά, άνοιξαν μια πόρτα με κωδικό, πέρασαν μια μικρή αίθουσα γεμάτη γραφεία και σταμάτησαν σε άλλη μια πόρτα με κωδικό. Η Σοφί πληκτρολόγησε τον τετραψήφιο κωδικό, άνοιξε, κράτησε την πόρτα ανοιχτή για τους άλλους, και στο τέλος την άφησε να κλείσει πίσω της.

Κατέβηκαν στο υπόγειο της πρεσβείας από μια ακόμα σκάλα. Ο Καρλ Χάγκμαν χειροτέρευε όλο και περισσότερο από το υπνωτικό. Η ομάδα διέσχισε βιαστικά έναν διάδρομο, βοηθώντας ενδιάμεσα ο ένας τον άλλον στο κουβάλημα του Χάγκμαν.

«Ποιοι είστε;»

Κοίταξαν πίσω τους. Ένας από τους άντρες ασφαλείας τούς πλησίαζε. Διπλοσάγονο, σκούρο κοστούμι, γουόκι τόχι στο χέρι.

«Τι κάνετε εδώ κάτω;»

«Αυτός εδώ ήταν έτοιμος να γίνει ρεζίλι εκεί πάνω» είπε χαμογελώντας ο Μάιλς.

Ο άντρας περιεργάστηκε τον Μάιλς.

«Είσαι αυτός που φτιάχνει τα κομπιούτερ, ε;»

«Ναι, και θα τον βάλω να κοιμηθεί στο γραφείο μου μέχρι να ξεμεθύσει...»

«Όχι για πολύ, η πρεσβεία πρέπει να είναι άδεια σε τρεις ώρες, είναι κανονισμός». Ο σεκιουριτάς με το κοστούμι στράφηκε προς τη Σοφί και τη Σάνα. «Εσάς δεν σας ξέρω».

«Είμαστε στην εμπορική αποστολή από τη Σουηδία» είπε η Σοφί. «Αυτός εδώ είναι ο προϊστάμενός μας».

«Δεν μπορείς να σέρνεις κοντά σου με αυτό τον τρόπο άτομα που δεν έχουν πρόσβαση. Οι επισκέπτες θα πρέπει να πα-
ραμένουν στις καθορισμένες περιοχές της πρεσβείας».

Ο σεκιουριτάς είχε ύφος. Ο Μάιλς έγνεψε καταφατικά.

«Φυσικά το ξέρω αυτό, αλλά ήταν έτοιμος να κάνει ολόκληρη σκηνή εκεί πάνω, οπότε αυτό εδώ πρέπει να το θεωρήσεις αποστολή διάσωσης».

«Τι σκηνή μου λες τώρα, χέστηκα για τη σκηνή» πέταξε ο σεκιουριτάς, πουλώνοντας τσαμπουκά τώρα.

«Πώς είπες;»

Ο σεκιουριτάς έκανε μια κίνηση που προδίδε αβεβαιότητα.

«Δεν μπορείς να τριγυρνάς με επισκέπτες παντού στα καλά καθούμενα» είπε.

«Όχι, τι είπες πριν ρώτησα» επέμεινε ο Μάιλς.

«Δεν έχει σημασία» πήγε να τον αποφύγει ο φύλακας.

«Είσαι μέρος αυτής εδώ της πρεσβείας» είπε ο Μάιλς. «Το οποίο σημαίνει ότι εσύ, όπως και όλοι εμείς που εργαζόμαστε εδώ, φροντίζεις να φαίνεται καλό αυτό που εκπροσωπείς. Ή μήπως χέστηκες και γι' αυτό;»

Ο σεκιουριτάς ένευσε αρνητικά.

«Διότι, αν είναι έτσι, υπάρχουν κι άλλες δουλειές για σένα. Μπορώ να μιλήσω με τον επικεφαλής ασφαλείας, αυτό θες;» έκανε πιο χαμηλόφωνα τώρα ο Μάιλς.

Όλοι περίμεναν την απάντηση.

«Αυτό θες;»

Ο χρόνος περνούσε. Ο σεκιουριτάς δίσταζε. Έπειτα μουρμούρισε ένα «όχι» και εξαφανίστηκε.

Κατέβηκαν βιαστικά μια μικρή σκάλα. Ο Καρλ χειροτέρευε, κάθε λίγο και λιγάκι πήγαινε να σωριαστεί. Τελικά έφτασαν σε

μια συμπαγή, μεταλλική πόρτα. Ο Μάιλς πέταξε ένα κλειδί στη Σοφί κι εκείνη ξεκλείδωσε και άνοιξε.

Βγήκε σε ένα δρομάκι για να τη δουν. Ακούστηκε ένα αυτοκίνητο να βάζει μπροστά και ύστερα ο ήχος χαλικιών ανάμεσα σε λάστιχα και σε ασφαλτο, καθώς ένα γκρι Φολκσβάγκεν Πα-σάτ άραξε μπροστά τους.

Η Σοφί άνοιξε την πίσω πόρτα, ο Μάιλς και η Σάνα έβαλαν μέσα τον Καρλ. Η Σοφί έκανε τον γύρο του αυτοκινήτου και κάθισε μπροστά.

Οδηγούσε ο μεγαλόσωμος Ρώσος Μιχαήλ Ασμάροφ. Έριξε μια ματιά στη Σοφί.

«Όλα καλά» απάντησε εκείνη στην ερώτηση που δεν της είχε κάνει.

Ο Μιχαήλ βγήκε στον δρόμο, δεν έμεναν μακριά από εκεί, έφτασαν στην πλατεία και έστριψαν δυτικά της γέφυρας Κάρλσμπρουκ.

Τα σάλια του Καρλ Χάγκμαν έτρεχαν από το στόμα του και τα παπούτσια του σέρνονταν στο πάτωμα την ώρα που ο Μάιλς και ο Μιχαήλ τον τραβούσαν μέσα στο διαμέρισμα.

Ο Άλμπερτ καθόταν στην αναπηρική καρέκλα έξω από το δωμάτιό του.

«Άλμπερτ, πες γεια στον Καρλ» είπε ο Μάιλς.

«Γεια σου, Καρλ, πάλι ήπιες; Με απογοητεύεις» είπε ο Άλμπερτ.

«Σταμάτα, Άλμπερτ» παρενέβη η Σοφί.

Ο Άλμπερτ γέλασε. Το ίδιο και ο Μάιλς.

Πέταξαν τον Χάγκμαν στο διπλό κρεβάτι του δωματίου, τον έγδυσαν.

Η Σοφί στεκόταν με τρεις ενέσεις και τρία φιαλίδια ενέσιμου υγρού στα χέρια.

«Πού είναι η Σάνα;» ρώτησε και γέμισε την πρώτη σύριγγα. «Αλλάζει» είπε ο Μάιλς και έστησε έναν τρίποδα με μια κάμερα πάνω του.

Ο Καρλ Χάγκμαν είχε μείνει μόνο με το σλιπ. Η Σοφί κάθισε δίπλα του στο κρεβάτι, έφαξε να βρει φλέβα στο εσωτερικό του αγκώνα. Έχωσε τη βελόνα εκεί. Ο άντρας δεν αντέδρασε καθόλου.

Είχαν ελέγξει σχολαστικά τον Καρλ Χάγκμαν. Εκπροσωπούσε μία από τις μικρότερες εταιρείες στην πρεσβεία εκείνο το βράδυ, τη δική του συγκεκριμένα, της οποίας η ειδικότητα ήταν να συντονίζει διεθνείς τράπεζες δεδομένων ώστε να είναι σε θέση να συλλειτουργούν με συνεργαζόμενες αρχές πέρα από τα εθνικά σύνορα. Το λογισμικό του ήταν έξυπνο, είχε την ονομασία Links, και όπως έλεγε το όνομα κατάφερε να συνδέει διάφορες γλώσσες προγραμματισμού. Πρόσφατα είχε αναπτύξει μια εφαρμογή που έκανε ζεύξη φορολογικών υπηρεσιών διάφορων χωρών με διεθνείς τραπεζικές συναλλαγές. Αυτό το πρόγραμμα ήθελαν.

Η Σοφί σήκωσε το ένα βλέφαρο του Καρλ και κοίταξε την κόρη του ματιού του. Συσπάσεις.

«Σύντομα θα ξυπνήσει με αυτό εδώ το φάρμακο» είπε.

Ο Μάιλς φόρεσε μια μπαλακλάβα.

Η Σοφί γέμισε τη δεύτερη ένεση από το γυάλινο φιαλίδιο και έριξε το υγρό στη φλέβα του Χάγκμαν.

Ο Καρλ Χάγκμαν τα είχε καταφέρει μια χαρά με αυτό το λογισμικό, πολλές συμφωνίες στον ορίζοντα, καινούργια βίλα στα βόρεια προάστια της πόλης και μια σύζυγο που ήταν άδικα ελκυστική σε σύγκριση με τον ίδιο. Τα παιδιά ετοιμάζονταν να πάνε σε ιδιωτικό σχολείο, ο Καρλ Χάγκμαν είχε αρχίσει να συμμετέχει σε πολλά ΔΣ εταιρειών... ήταν πλέον στην αφρόχρεμα. Και είχε να χάσει τα πάντα, αν έχανε.

Η Σοφί έβγαλε τη βελόνα από τη φλέβα.

«Αυτό εδώ θα του προσφέρει πλήρη σωματική λειτουργία, αλλά δεν θα έχει αίσθηση του τι συμβαίνει γύρω του».

Ο Μάιλς έγνεψε καταφατικά.

Το μουρμουρητό του Καρλ Χάγκμαν γινόταν εντονότερο, σαν να ονειρευόταν.

Η Σοφί σηκώθηκε, τώρα κρατούσε την τρίτη ένεση.

«Αυτή θα του την κάνεις όταν τελειώσετε, και θα αρχίσει να λειτουργεί ξανά».

Η Σάνα έκανε την εμφάνισή της, σλιπάκι, ζαρτιέρες, δικτυωτές κάλτσες. Κατά τ' άλλα γυμνή.

Η Σοφί την αγκάλιασε βιαστικά, άγγιξαν τα μάγουλά τους.

«Καλή τύχη» είπε χαμηλόφωνα και βγήκε από το δωμάτιο.

Η Σάνα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και έσιαξε τις καλτσοδέτες της.

«Σ' αγαπώ, Σάνα» είπε ο Μάιλς με την μπαλακλάβα πίσω από την κάμερα.

Εκείνη έσκυψε πάνω από τον άντρα στο κρεβάτι.

«Κι εγώ σ' αγαπώ, Μάιλς» απάντησε και έβαλε το ένα στήθος της στο στόμα του Καρλ Χάγκμαν.

Ο Καρλ κοιτούσε σαν χαμένος.

Ο Μάιλς φωτογράφιζε.

ALEXANDER SODERBERG

Ο ΚΑΛΟΣ ΛΥΚΟΣ

Ο αρχιμαφιόζος Χέκτορ Γκουσμάν κρύβεται σε ένα μοναστήρι στην Τοσκάνη χωρίς πόρους πια. Το μίσος και η δίψα για εκδίκηση που φωλιάζουν μέσα του είναι πολύ ισχυρότερα από την καλοσύνη όλων των μοναχών που τον φιλοξενούν. Του έχουν μείνει ελάχιστοι αφοσιωμένοι συνεργάτες, μεταξύ των οποίων η Σοφί Μπρίνκμαν, φίλη και νοσοκόμα του, η οποία όμως επίσης κρύβεται στην Πράγα, καθώς είναι πλέον διεθνώς καταζητούμενη.

Θα καταφέρουν άραγε ο Χέκτορ και η Σοφί, ενώνοντας τις δυνάμεις τους, να πάρουν πίσω την αυτοκρατορία του και όλα όσα του ανήκαν, συμπεριλαμβανομένου του γιου του, που κρατείται όμηρος από τους θανάσιμους εχθρούς του; Η τελική σύγκρουση προοιωνίζεται σκοτεινή και πολύ αιματηρή.

**Το τρίτο βιβλίο της τριλογίας με πρωταγωνίστρια τη Σοφί Μπρίνκμαν.
Η τριλογία κυκλοφορεί σε περισσότερες από 30 χώρες σε όλο τον κόσμο.**

ISBN: 978-618-03-0891-4

9 786180 308914

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 80891